

ΚΑΡΙΝΘΙΑ

Τὴν αὐγὴν τῆς ἐπομένης ἐγκαταλείπομεν τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σάλτσμπουργ διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Καρινθίαν. Ἡ χώρα αὕτη εἶνε ἡ νοτιωτάτη ἐπαρχία τῆς Αὐστρίας, ἐκτεινομένη ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς ἀπὸ τῶν κλιτύων τῶν ἀνατολικῶν Ἄλπεων μέχρι τῆς Στυρίας. Πρὸς βορρᾶν φρουροῦν αὐτὴν αἱ ἀπρόσιτοι κορυφαὶ τῶν Χόε Τάουερν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερέχει εἰς ὕψος καὶ λαμπρότητα ὁ Γκροσγκλόκνερ. Πρὸς νότον ὑψοῦνται αἱ Καρνικαὶ Ἄλπεις μὲ τοὺς τεραστίους ὀδόντας τῶν καὶ ἡ σειρά τῶν κορυφῶν τοῦ Καραβάγκεν. Εἰς τὸ κέντρον τῆς καρινθιακῆς γῆς παρατηροῦμεν τὰς Γκάϊλτάλερ Ἄλπεις, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὁποίων ἐκτείνονται αἱ γελασταὶ κοιλάδες τοῦ Ντράου καὶ τοῦ Γκάϊλ. Ἡ εὐρεῖα ζώνη τῶν παγετῶν τῆς Παστέρτσε, κατολισθαίνουσα ἀπὸ τὸν Γκροσγκλόκνερ, εἰσδύει εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Μάϊλ, ἥτις διὰ δύο κολοσσιαίων τόξων ἐφάπτεται τῆς κοιλάδος τοῦ Ντράου. Τὴν ὄλην σχεδὸν χώραν διαρρέει ὁ ποταμός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ἡ τελευταία αὕτη κοιλάς τὸ ὄνομα. Εἰσορμῶν διὰ στενοῦ καὶ κολοσσιαίου ρήγματος εἰς τὴν Καρινθίαν ἐξέρχεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐξαφανιζόμενος ὀπισθεν τῶν ὀρέων τῆς Νοτιοσλαυίας. Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν συνδέονται εἰς ἓνα ἀρμονικὸν ὄλον ὁ τολμηρὸς κρημνὸς καὶ οἱ ἀγρίως παφλάζοντες ἀφροὶ τοῦ χειμάρρου, ἡ ἡσυχος καὶ γαληνιαία λίμνη καὶ ὁ μυκῶμενος ὠκεανὸς τοῦ δά-

σους. Γελαστά τοπία διακόπτουν τὴν ξενότροπον μονοτονίαν τῶν ὑψηλῶν βουνῶν. Χαρίεντες λόφοι, καλυπτόμενοι ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ αἰωνοβίων δασῶν, πράσινοι λειμῶνες, γραφικὰ χωρία συμπληροῦν τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν περιβάλλουν διὰ τοῦ γιγαντιαίου των πλαισίου αἱ "Ἄλπεις καὶ αἱ παραφυάδες των. Ἐπ' αὐτῶν καταβλέπουν σιωπηλοὶ οἱ χιονισμένοι γίγαντες, τὰ σκυθρωπὰ ὄρη τοῦ Γνάϊς, ὁ Ἄνκόγκελ, ἡ Χόχαλμσπίτσε, κολοσσοὶ μὲ ἀποκρήμνους ἀκρωρείας. Ἐπειτα αἱ Νορικαὶ Ἄλπεις, βαρεῖαι καὶ σκοτειναὶ σιλουέτται, ἐπικαθήμεναι ἐπὶ κοιλάδων ἐπιμήκων. Καὶ ἔπειτα ὁ ἀδιάκοπος κυματισμὸς τῶν νεφελοπλήκτων κορυφῶν καταπραῦνεται καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὰς χωροῦντα ὄρη ὁμοιάζουν πρὸς λωρίδα νεφῶν, τὰ ὁποῖα ἐξέσχισεν ἡ παροδικὴ λύσσα τῆς καταιγίδος. Ὡς ἀντιστάθμισμα τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς ὑψηλῶν φρουρῶν πρὸς τὰ βορειοανατολικά ὑψοῦται πρὸς τὰ νοτιοσλαυϊκὰ σύνορα ἡ σειρά τῶν Καραβάγκεν, ἀποτόμως ἀνερχομένη ἄλυσσος κερατοειδῶν κορυφῶν καὶ ὀδοντωτῶν ράχεων. Τέλος ἀπὸ ἓνα πλούσιον ἱστορικὸν παρελθὸν ἀναδύεται μακρὰ σειρά ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων, χιλιετεῖς ἐκκλησίαι, περίφημοι διὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν ἱστορίαν των, μεγαλοπρεπεῖς μοναὶ διαδραματίσασαι σπουδαῖον ρόλον ἀνά τοὺς αἰῶνας, παληὰ φρούρια, τὰ ὁποῖα κοσμεῖ ὁ θρύλος τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, πύργοι οἵτινες διηγοῦνται τὴν ψυχὴν τῶν φεουδαρχικῶν χρόνων. Κρυμμένα εἰς τοὺς μυχοὺς τῶν κοιλάδων ἢ ὑψούμενα ἐπὶ ἀποτόμων βράχων φαίνονται ὡς νὰ ὄνειρεύονται τὴν μακρὰν ἱστορίαν τῶν αἰώνων, τῶν ὁποίων ἐπέζησαν. Ἐνώπιον ἑνὸς ἐξ αὐτῶν τῶν πύργων μὲ κατέλαβεν ἡ ἴδια συγκίνησις, τὴν ὁποῖαν ἤσθάνθη ὅταν ὕστερα ἀπὸ χρόνισ πολλὰ ἔβλεπα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος νὰ αἴρεται ἡ αὐλαία τῆς Ὀπερας εἰς τὴν Βιέννην καὶ νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸ βάθος τὸ φρούριον τοῦ Γράλ. Παραπλησίαν ἐντύπωσιν ἐμποιοῦν οἱ πύργοι αὐτοῖ. Τοὺς αἰσθανόμεθα ξένους καὶ μακρυνοὺς καὶ ὅμως ἐνταυτῷ ἰδικούς μας, ὁμιλοῦντας τρόπον τινὰ εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μας. Διότι ὅλοι μας φέρομεν τὸν ἐρυθρὸν σταυρὸν τοῦ ἱππότου τοῦ Γράλ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ὅλων μας εὐρίσκει ἀπήχησιν ὁ σχετικὸς θρύλος καὶ τὸ μεσαιωνικὸν του νόημα. Ἐδῶ αἰσθάνεται κανεὶς βαθειὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Γκαίτε : «Τὰ περασμένα δὲν ξαναγυρίζουν ποτέ. Ἄλλ' ὅμως ἀπὸ ψηλὰ σκοτεινὰ σκαλοπάτια ρίχνουν ἐπάνω μας τὶς ἀχτίδες των».

* * *

Ἡ πρώτη μας επίσκεψις προσήκει εἰς τὸν βασιλέα τῶν ἀνατολικῶν Ἄλπεων, εἰς τὸν Γκροσσκλόκνερ, ὅστις ἐκτείνει πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπαστράπτουσιν τὴν κωνοειδῆ κορυφὴν του, ὑψουμένην περὶ τὰ τετρακισχίλια μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Βιασθεὶς ὑπὸ ἀνθρωπίνων ποδῶν μόλις πρὸ ἑκατὸν τριάκοντα ἐτῶν διὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σάλμ, ἔγινε κατὰ τὰς ἡμέρας μας προσιτὸς εἰς πάντας χάρις εἰς τὰ νεώτερα τεχνικὰ μέσα. Ἀπὸ τὴν χιονοσκεπῆ κορυφὴν του, ἐπὶ τῆς ὁποίας λαμποκοπᾷ τὸ σύμβολον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἐξορμοῦν αἱ πηγαὶ τοῦ Μαίλ, τὰ ἄγρια νερά τῶν ὁποίων κατακυλίνονται ἀφρίζοντα καὶ μὲ βαρὺν παφλασμόν κάτω εἰς τὴν κοιλάδα. Ὡς προανάκρουσμα προηγεῖται ὀλίγον πρὸ τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα, ὁ μικρὸς καταρράκτης τῆς Παρθένου, ὅστις ἐξακοντίζει τὰ κάτασπρα νερά του εἰς τὴν στενὴν χαράδραν, τὴν ὁποίαν διερχόμεθα. Εἶνε καπνός ; Εἶνε ἀχειροποίητος πέπλος ; Πάντως κάτι τὸ ἐξωτικὰ λευκόν, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει σὰν νὰ σοῦ λέγῃ : «Μὴ μοῦ ἄπτου». Ἀλλὰ καὶ ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναρριχηθῆ εἰς τὰ κρημνώδη ἐκεῖνα ὕψη ; Γοητευμένοι προχωροῦμεν πρὸς τὸν μικρὸν ἑλικοειδῆ δρόμον, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς φέρῃ ἀντιμέτωπους πρὸς τὸν χιονοχαρῆ γιγαντα, ὁ δρόμος αὐτὸς γεννᾷ τὸν θαυμασμόν διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν τεχνικὴν, τὰ ὁποῖα ἀπῆτησεν ἢ κατασκευὴ του. Ὁ προορισμὸς του εἶνε νὰ συνδέσῃ τὸ νότιον τμήμα τῆς χώρας πρὸς τὸ βόρειον διὰ τῆς ὑποδουλώσεως τοῦ ἀπροσίτου τέως συμπλέγματος τῶν ὁρέων αὐτῶν εἰς τὴν συγκοινωνίαν. Πέντε τεράστιαι καμπαὶ ἐπὶ τῶν πλαγιῶν τοῦ Γκροσσκλόκνερ διευκολύνουν τὴν ἀνάβασιν διὰ τοῦ δρόμου αὐτοῦ, ὅστις ὁμοιάζει πρὸς ἑλικοειδῶς προχωροῦν ἔρπετόν. Τὸ ἓν ἄκρον ψαύει τὰ περίχωρα τῆς Χαίλιγκεμπλουτ, τὸ ἄλλο χάνεται ὀπισθεν τῶν νεφελοπλήκτων κορυφῶν. Ἀνερχόμενοι ρίπτομεν ἓνα βλέμμα κάτω ἐπὶ τῆς θελκτικῆς πολίχνης, Ἀπλοῦς καὶ ἀπέριττος ὁ ὀνομαστὸς αὐτὸς τόπος προσκυνήματος τῶν καθολικῶν, ἀποτελεῖ γοητευτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ λίθινα τέρατα, τὰ ὁποῖα ἀνυψοῦν τὰς ἀπειλητικὰς κεφαλὰς των πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ προμηθεϊκὴν ὑπερηφάνειαν Μετὰ μακρὰν πορείαν φθάνομεν τέλος εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ Γκροσσκλόκνερ κορυφὴν. Ἀλυσσοδεμένα οἰκῆματα δεικνύουν τὴν ἄγριαν λύσσαν, τὴν ὁποίαν ἀντιτάσσουν τὰ στοι-

χειῖα τῆς φύσεως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τόλμην. Ἐνώπιόν μας ἐκτείνεται μεγαλειώδης ἡ ἀτέρμων θάλασσα τῶν παγετώνων τῆς Παστέρτσε, ἡ ὁποία μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν κωνοειδῆ κορυφὴν τοῦ γίγαντος. Μία λευκὴ, ἀγριωπὴ ὠμορφιὰ εἶνε τὸ σύνολον αὐτὸ τῶν «Θυελλωδῶν Ἄλπεων». Συναίσθημα ἀπεράντου μοναξιάς πιέζει τὴν ψυχὴν. Ἄλλὰ συγχρόνως καὶ συναίσθημα ἀπολύτου ἀδυναμίας ἀπέναντι τῆς κολοσσιαίας δυνάμεως τῆς φύσεως. Τὸ μεγαλειώδες καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξαίρουν τὸ φρόνημα καὶ ἐν ταυτῷ μᾶς κάμνουν νὰ νοιώσωμεν τὴν μηδαμινότητά μας. Ἡ διάθεσις τοῦ τιτανικοῦ ἐξαφανίζεται ἐνώπιον τοῦ ὑπερδυνάμου μεγαλείου τοῦ «χθονίου πνεύματος». Καὶ ὅπως ἴσταται κανεὶς ἐδῶ ἔρημος καὶ ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ κάθε ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς, μόνος ἀπέναντι τῆς σιωπηλῆς ἡρεμίας τῆς φύσεως αἰσθάνεται κατὰ φευγαλέας στιγμᾶς ὅτι εὕρσκεται ἀπέναντι τῆς μεγαλειότητος τοῦ θεοῦ. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ παραχωροῦν ἔπειτα τὴν θέσιν τῶν εἰς τὸ θριαμβευτικὸν συναίσθημα τῆς ἀμεριμνησίας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πλήρους συγκεντρώσεως. Δὲν ξεύρω διατί, ὅταν ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ ἐστιατορίου ἐχαιρέτησα διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ φαντασμαγορικὸν αὐτὸ θαῦμα τῆς φύσεως, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουα τὸ Ρέκβιεμ τοῦ Μότσαρτ, παφλασμὸν κυμάτων, ποῦ ἄλλοτε ἔσπαζαν ἀπειλητικὰ πλησίον μου καὶ ἄλλοτε ἔφευγαν μακρὰ, πολὺ μακρὰ, γεννῶντα μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τὴν νοσταλγίαν, μίαν νοσταλγίαν χωρὶς ἀντικείμενον, ποῦ ὁμοιάζει πρὸς ἀνείπωτον στεναγμὸν.

Ἡ μουσικὴ αὕτη τῶν κορυφῶν τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ μικροῦ Γκλόκνερ μὲ συνοδεύει καθ' ὅλην τὴν πορείαν τῆς καταβάσεως πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Μαίλ. Ἡ συστάς αὕτη τῶν ὀρέων, τῶν ὁποίων αἱ γιγάντιαι βάσεις ἐκτείνονται μέχρι τοῦ Τιρόλου καὶ τοῦ Σάλτσμπουργ, ἐδημιούργησαν εἰς τὸ Χάϊλιγενμπλουτ ὀλοκλήρους γενεὰς ἰκανωτάτων ὁδηγῶν, εἰς τὴν πεῖραν τῶν ὁποίων

έμπιστεύονται τὴν ζωὴν τῶν ὄσοι αἰσθάνονται τὴν χαλυβδίνην καρδίαν τῶν νὰ ἔλκεται ἀκαταμαχήτως ὑπὸ τοῦ τεραστίου μαγνήτου, ὄστις πυργοῦται μεγαλειώδης ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας. Αἱ μυστηριώδεις δυνάμεις τῆς φύσεως ἐτεχνούργησαν πραγματικὸν γοθικὸν ναὸν ἀπὸ βράχους καὶ χιόνα, τὸν ὁποῖον ἐπέθηκαν ὡς στέμμα ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλβετῶν. Καὶ ὡς αἱ γοθικαὶ γραμμαὶ, τοιοῦτοτρόπως σύρει πρὸς τὰ ἄνω τὴν ψυχὴν ἢ ἀπαραμίλλητος εἰς μεγαλοπρέπειαν κορυφὴ τοῦ Γκροσσκλόκνερ. Ὁμοιάζει πρὸς ἓνα μυριόστομον «Ἄνω τὰς καρδίας», ἀπολιθωθὲν διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων. Ἡ γραφικὴ γοθικὴ ἐκκλησίαι τοῦ Χάϊλιγενπλουτ, ἡ ὁποία συμβολίζει τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ ὑψηλὸν διάθεσιν τῆς ψυχῆς, εἶνε ὡς μία φωνὴ νάνου συνοδεύουσα μὲ ἀγωνίαν τὸν βρυχηθμὸν γίγαντος. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὠμῶν τοῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπισκοπήσῃ ὀλόκληρον τὸν ὠκεανὸν τῶν χιονοσκεπῶν κορυφῶν, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦν τὰς ἀνατολικὰς Ἑλβετίας, νὰ διακρίνη πρὸς βορρᾶν τὰς πεδιάδας τῆς Βαυαρίας καὶ νὰ θαυμάσῃ πρὸς νότον τὰ περὶ τὴν Βενετιανὴν ὑψώματα. Ὅστις ὁμως στερεῖται τῆς ἀναγκαίας τόλμης ὅπως ἀναρριχηθῆι μέχρι τῶν ὑπερδυνάμων αὐτῶν ὠμῶν τοῦ τεραστίου ὄγκου, δύναται νὰ λάβῃ ἐν τούτοις ἰδέαν τοῦ ἀπ' αὐτῶν θεάματος μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀναγλύφων τοῦ μουσείου τῆς Κλάγκενφουρτ, ὅπου παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσῃ ἐν μικρογραφίᾳ καὶ τὸ τεχνικὸν τόλμημα τῆς εἰς τὸν Γκροσσκλόκνερ ἀναγούσης ὁδοῦ.

* * *

Παρακάμπτοντες τὴν κοιλάδα τοῦ Μαίλ τρεπόμεθα διὰ τῶν εἰδυλλιακῶν δρόμων τοῦ ὄρους Ἴζελ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν Τιρόλον καὶ τὴν πρωτεύουσάν του, τὸ Λιεντς. Ἀπέναντί μας ἔχομεν τὰς Καρνικὰς Ἑλβετίας, πραγματικὰ τείχη μὲ ἀκανθωτὰς κορυφὰς, τοὺς περιφήμους Δολομίτας. Μέσα εἰς τὴν ἀγρίαν μεγαλειότητά τους κάμνουν τὴν ἐντύπωσιν γοθικῶν προσευχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιχειροῦν νὰ ἐκβιάσουν τὸν οὐρανόν. Μεταξὺ αὐτῶν φύεται ἡ Βουλφένια, τὸ περίφημον ἄνθος, ἓνα εἶδος χάριτος τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν σιωπηλὴν προσευχὴν. Ἀλλὰ καὶ ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν ἀγρίων αὐτῶν κρημνῶν τὴν αἴγλην τοῦ θρύλου. Ἀπ' αὐτῶν ὡς ἀπὸ θεοποιήτων προμαχῶνων ἠμύνθησαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὰ τέκνα τοῦ ἀνατολικοῦ Τιρόλου κατὰ τοῦ ἰταλικοῦ κινδύνου, ἐπιτελέσαντα θαύ-

ματα αὐταπαρνήσεως καὶ ἡρωϊσμοῦ. Ὁ θρύλος, τὸν ὁποῖον ἔπλασε γύρω τους ὁ λαός, μετεφράσθη εἰς γραμμὰς καὶ εἰς χρώματα ὑπὸ δύο μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς πατρίδος, τῆς ὁποίας ἀπεδείχθησαν ἄξιοι. Εἰς τὸ παλαιὸν νεκροταφεῖον τοῦ Λιεντς Ἰδρυσαν εἰς τοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ ἀνατολικοῦ Τιρόλου μνημεῖον ἀντάξιον τοῦ ἡρωϊσμοῦ των. Πολλαπλᾶ τόξα ἐνούμενα ἀπολήγουν εἰς μαυσωλεῖον στεγάζον τὰ ὀνόματα χιλίων διακοσίων νεκρῶν, οἵτινες ἔπεσαν μεταξὺ τῶν χιόνων τοῦ Βενέτιγερ καὶ τῶν ἐκπυρωμένων βράχων τῶν Δολομιτῶν. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ προχωροῦν ὡς σύνταγμα νεκρῶν διὰ τῶν τόξων τῶν σεμνῶν στοῶν πρὸς τὸ παρεκκλήσιον, ὅπου σταματοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἐπὶ τῶν τοίχων, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, θαυμάσται εἰκόνες, τῶν ὁποίων ὁ συμβολισμὸς συγκλονίζει τὸν θεατὴν. «Ἡ θύελλα τῶν ἀγωνιστῶν», «Ὁ θάνατος ὡς νικητῆς», «Ὁ νικητῆς τοῦ θανάτου» εἶνε τίτλοι, οἵτινες δεικνύουν τὰ θέματα ποὺ ἀπησχόλησαν τὸν Ἐγγερ. Ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν δημιουργοῦν, ἔχει κάτι τὸ ἀνεκφράστως μεγαλειώδες. Πρὸ πάντων ὁ συμβολισμὸς τῆς ὀρμῆς τῶν πολεμιστῶν, τὴν ὁποίαν ὑποσημαίνει ὁ καλλιτέχνης διὰ τῆς ἐπὶ τῆς τιρολικῆς φύσεως ἐκσπώσης θυέλλης. Ὄταν ἐγκατελείψαμεν τὸ μεσαιωνικὸν νεκροταφεῖον αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπυρπόλουν τὰς σκυθρωπὰς κορυφὰς τῶν Δολομιτῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὔρον τὸν θάνατον οἱ διὰ τοῦ μαυσωλείου ἀπαθανατισθέντες πρόμαχοι τῆς χαριέσσης κοιλάδος τοῦ Λιεντς. Ἀνταύγειαι τῶν μαρμαρυγῶν τοῦ αἰωνίου φωτός, τὸ ὁποῖον ὑποκρύπτεται ὀπισθεν πάσης μεγάλης πράξεως.

* * *

Ἡ νύκτα, τῆς ὁποίας τὰ σκότῃ ἀρχίζουσι νὰ ἐπικάθηνται ἐπὶ τῆς κοιλάδος, προσδίδοντα εἰς αὐτὴν τὸν χαρακτηρὰ τοῦ μυστηρίου καὶ ἀνασύροντα ἀπὸ τοὺς μυχοὺς τῆς θρύλους καὶ φαντάσματα, μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν πορείαν μας πρὸς τὴν Καρινθίαν, τὴν ὁποίαν ἀφήσαμεν πρὸς καιρὸν μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Γκροσσκλόκνερ. Τρέχομεν μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα κατὰ μῆκος τῶν Καρνικῶν Ἄλπεων μὲ κατεύθυνσιν πρὸς ἀνατολὰς. Τὰ δένδρα τῆς κοιλάδος τοῦ Νιτράου ἀντιπαρέρχονται ὡς κινούμεναι σκιαί, αἱ ὁποῖαι ἐξαφανίζονται ὀπισθεν μας εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος. Ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς κρημνοὺς τῶν νοτίων ἐκείνων Ἄλπεων, κατακυλῆι μέχρις ἡμῶν ὁ

άνεμος τὰς βιαίας του πνοάς, τῶν ὁποίων ὁ συριγμὸς συγχω-
 νεύεται εἰς μίαν ἐξωτικὴν ἄρμονίαν μὲ τὸν παφλασμὸν τῶν
 χειμάρρων καὶ τὸν ρόχθον τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος
 διηγοῦνται εἰς μυστικὴν γλῶσσαν τὸ μυστήριον τῶν θυελλοχα-
 ρῶν κορυφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς νοσταλ-
 γίας μας. Βασικὸν θέμα τῆς ἄρμονίας αὐτῆς εἶνε ὁ πόθος τοῦ
 λυτρωμοῦ, τὸν ὁποῖον γιγαντῶνει ἐντὸς τοῦ στήθους μας ἡ με-
 λαγχολία τοῦ φωτός, ποὺ κατανικᾶται ἀπὸ τὸ σκότος. Τὰ ἄσμα-
 τα, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ὑποδέχονται τὰ παιδιὰ εἰς τοὺς διαμέσους
 σταθμούς, ἔχουν κάτι ἀπὸ τὴν ἀόριστον καὶ διὰ τοῦτο ἴσως βα-
 θεῖαν καὶ ἀνεξήγητον μελαγχολίαν, ποὺ ἡ ἀρχομένη νύξ ἀφυ-
 πνίζει μέσα μας. Οἱ ἠδέως μελαγχολικοὶ αὐτοὶ τόνοι τῶν παι-
 δικῶν φωνῶν μᾶς παρακολουθοῦν πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν
 μας ἱπτάμενοι μαζύ μας μέσα εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός. Εἶνε
 μέρη μιᾶς συμφωνίας, τὴν ὁποῖαν ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ πλέον
 ὅστις ἔτυχε νὰ τὴν ἀκούσῃ μίαν φοράν. Ἐκφράζει ὀλόκληρον
 τὴν ἀπόκρυφον βαρυθυμίαν τῆς αὐστριακῆς ψυχῆς. Αἱ ποικιλίαι
 τῆς διηγοῦνται τὸν πόθον πρὸς τὰ ὑψηλὰ βουνά. Οἱ ἦχοι τῶν
 ὁμοιάζουν πρὸς αἰσθητοποίησιν τῆς ἀγνότητος τῶν ὠραίων ψυ-
 χῶν. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς μᾶλλον ὀρμόζου-
 σαν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν χώραν τῶν λιμνῶν καὶ τοῦ τραγουδιοῦ,
 ὅπως ὠνόμασαν τὴν Καρινθίαν. Ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐντυπώ-
 σεων αὐτῶν γίνονται ὄλα ὠραῖα εἰς τὴν ζωὴν. Διότι ἡ ψυχὴ με-
 τατιθεμένη εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἐξάρσεως ρίπτει ἐπὶ τῶν
 ἐκτὸς τὰς ἀνταυγείας τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον τὴν καταυγάζει.
 Καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὠραῖον εἶνε μόνον ὅ,τι δανείζεται φῶς
 ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῆς ψυχῆς. Δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι αἱ ἐν-
 τυπώσεις μας προσλαμβάνουν κατὰ τὴν διαδρομὴν αὐτὴν κάτι
 τὸ ἐπίσημον, τὸ ἑορταστικόν, τὸ ἐξαιρετικόν. Καὶ ὅταν κάπου
 μᾶς ὑποδέχονται νεάνιδες φέρουσαι γραφικὰς ἐνδυμασίας τῆς
 Καρινθίας, τὰς βλέπομεν ὡς προσωποποίησιν τῆς χάριτος καὶ
 δροσιᾶς. Καὶ ἀκόμη περισσότερο, ὡς ψυχὰς συγγενικὰς, ποὺ
 χαιρετοῦν μὲ τὸ χαμόγελό τους τὴν ἰδικὴν μας ψυχὴν. Εἶνε με-
 γάλον μυστήριον, ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ψυχολογία του.
 Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας μου μὲ μίαν ἐξ αὐτῶν, ἄρ-
 μονικὸν δημιούργημα ἐπιτυχοῦς προσπαθείας τοῦ πνεύματος
 πρὸς μορφοποίησιν, ἤκουα χωρὶς νὰ θέλω γύρω μου τὸν παθη-
 τικὸν στίχον τοῦ ποιητοῦ : « Ἀδελφὴ μου ἦσουν ἡ γυναῖκά μου

σὲ παλιὰ, περασμένα χρόνια». Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιληφθῆ τὸν μυστικὸν αὐτὸν ψίθυρον ὁ ἀγαπητὸς δόκτωρ τῆς Στοκχόλμης. Διότι θὰ ἐπλούτιζε κατὰ ἕνα τὰ ὑπὲρ τῆς μετεμψυχώσεως ἐπιχειρήματά του.

Ἡ λίμνη τοῦ Βαίρτ ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῆς οἰκονομικῆς, ἀθλητικῆς καὶ κοσμικῆς ζωῆς τῆς Καρινθίας. Εἰς τὰς λουτροπόλεις τῆς, αἱ ὁποῖαι στολίζουν τὰς εἰδυλλιακάς τῆς ὄχθας συρρέουν ἐντόπιοι καὶ ξένοι ὄχι μόνον χάριν τῶν πολλαπλῶν ἀθλοπαιδιῶν, διὰ τὰς ὁποίας παρέχει ποικίλας εὐκαιρίας τόσον κατὰ τὸ θέρος ὅσον καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς θεραπευτικῆς δυνάμεως τῶν πηγῶν τῆς καὶ τὴν εὐχάριστον θερμοκρασίαν τῶν ὑδάτων τῆς.

Ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης αὐτῆς ἀναπετάννυται εἰς τὸ βλέμμα τοῦ θεατοῦ ἔκπαυλον θέαμα. Οὐκῶδη ὄρη, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος κυμαίνεται μεταξὺ δύο καὶ δύο χιλιάδων πεντακοσίων μέτρων, προασπίζουσιν ἀλληλοδιαδόχους σειρὰς λόφων, οἷτινες ἀπλώνουσιν ἡρέμα τὰς δασώδεις ὑπωρείας των μέχρι τῶν γαληνιαίων νερῶν. Ἀπὸ τῶν δασῶν αὐτῶν ἀνακύπτουσιν ὡς ἀπὸ τῶν γιγαντιαίων κυμάτων πρασίνης θαλάσσης πύργοι διαφόρων ρυθμῶν, ἐπαύλεις καὶ ἀγροικίαι. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης πολλαπλασιάζεται ἡ ἐντύπωσις τῆς θεϊκῆς ἡρεμίας τῆς φύσεως καὶ αἰσθάνεται κανεὶς βαθύτερον τότε ὅτι φύσις σημαίνει τὴν μεγάλην γαλήνην ἕναντι τῆς ἀδιαλείπτου κινήσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἱστορίας. Διὰ τοῦτο θὰ τὴν ἀγαπᾷ ἴσως ὁ ἄνθρωπος ὀλοὲν περισσότερο, ὅσῳ εὐκινητότερος καὶ βαθύτερος γίνεται. Ἐνῶ μᾶς ἀνοίγει ἀφ' ἑνὸς εὐρείας γραμμᾶς προοπτικῆς, μᾶς δίδει ἀφ' ἑτέρου συγχρόνως τὴν εἰκόνα μιᾶς ἀπολύτου ἀταραξίας παρὰ τὴν ἀκαταπόνητον ἐξελικτικὴν τῆς δραστηριότητα. Ἡ ἀταραξία αὕτη ὁμοιάζει πρὸς ὕπνον χωρὶς ὄνειρα, χωρὶς χαρὰν καὶ πόνον. Καὶ ὁμῶς εἶνε ἐν ταύτῳ ζωὴ χάριν ἡμῶν,

πλήρης καλωσύνης, σοφίας και ωραιότητας. Είς τοῦτο ἔγκειται ἡ μεγάλη παραμυθητική δύναμις τῆς φύσεως διὰ τὴν ριπταζομένην ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Συγκρίνων τὸ ἰδιότυπον τῆς φύσεως αὐτῆς πρὸς ὅ,τι εἶδομεν ἕως τώρα, εὕρισκω ὅτι κάθε τοπίον ἔχει τὴν ἰδικὴν του ψυχὴν, ἀκριβῶς ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται, πλὴν ἄλλων, τὸ φαινόμενον ὅτι ἡ αὐτὴ φύσις παρουσιάζει ὑπὸ ὠρισμένας συνθήκας ὄλας τὰς φάσεις, τὰς ὁποίας ἐμφανίζουν καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τῆς κενωτάτης ἀσημίας μέχρι τῆς μάλλον πλουσίας καὶ ζωντανῆς ὠμορφιάς. Ἀλλὰ διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀπλή γνῶσις τῆς φύσεως. Χρειάζεται διείσδυσις εἰς αὐτὴν διὰ τῆς διαισθήσεως. Εὐστόχως γράφει εἰς τὰς «Ὠρας» τοῦ ὁ Μόργκενστερν: «Ἀκόμη καὶ τὸ δένδρον, ἀκόμη καὶ τὸ ἄνθος δὲν ἀναμένουν νὰ τὰ γνωρίσωμεν ἀπλῶς. Μὲ τὴν ὠμορφιά τους καὶ τὴν σοφίαν τους ἐπιζητοῦν νὰ τὰ νοιώσωμεν, νὰ τὰ ἐρμηνεύσωμεν».

* * *

Τὸ Φέλντεν εἶνε κομψὴ πολίχνη κειμένη εἰς τὸ βάθος τοῦ δυτικοῦ μυχοῦ τῆς ἐπιμήκους λίμνης. Πρὸς νότον αὐτῆς ἐκτείνονται εἰς μακρὰν σειρὰν αἱ κορυφαὶ τῶν Καραβάγκεν, ἀπὸ δὲ τοῦ βορρᾶ καταβλέπουν ἐπὶ τὴν γελόεσσαν πολίχνην τὰ σκυθρωπά ὕψη τῶν Χόεν Τάουερν. Τὰ δάση ἀνελίσσόμενα ἐκ τῶν πέριξ ὑψωμάτων πρὸς τὴν λίμνην ἐναγκαλίζονται πανταχόθεν σχεδὸν τὸ κοσμικὸν αὐτὸ κέντρον τῆς Καρινθίας καὶ προχωροῦντα ἐντὸς αὐτῆς δημιουργοῦν μακρὰς δενδροστοιχίας, ἀποληγούσας εἰς κήπους καὶ πάρκα. Ἀπὸ τοὺς ἐξώστας τοῦ ἀνακτορικοῦ ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ὄψιν φρουρίου καὶ εἶνε κτισμένον ἐπὶ ὑψώματος δεσπόζοντος τῆς πόλεως, ἀπολαμβάνομεν τὸ ὠραῖον θέαμα, ὅπερ παρουσιάζει ἡ λίμνη καὶ τὰ περίχωρα, ἀναπαυόμενοι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἀτελευτήτου περιοδείας μας. Περὶ τὴν λίμνην αὐτὴν συγκεντροῦνται ὄλα τὰ εἶδη τοῦ σπόρτ καὶ τῶν ἀθλοπαιδιῶν, ὅσα ἐφεύρεν ἡ πρὸς παιδιὰν καὶ ὑπέρνικησιν τῶν ὑπὸ τῆς φύσεως τεθημένων ὀρίων ρέπουσα ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Θήρα καὶ ἀλιεῖα, ὀρειβασία καὶ ἀναρρίχησις εἰς τοὺς παγετῶνας, παγοδρομαὶ καὶ ἰστιοδρομαὶ, κωπηλασία καὶ ἀγῶνες αὐτοκινήτων. Μετὰ τὸ δεῖπνον πλησιάζω τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ἰταλίας», ὅστις εἶχεν ἀπαντήσῃ ἐξ ὀνόματός μας εἰς τὴν προσφώνησιν τῶν ἐπισήμων, ἀντλήσας τοὺς ὠραίους λόγους του ἐξ εὐγενῶν ἀν-

θρωπιστικῶν ἰδανικῶν. Ἡ συζήτησις περιστρέφεται περὶ τὸ ζήτημα τῆς συνομοσπονδίας τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης, τὸ ὁποῖον ἐτόνισεν εἰς τὴν ἀντιφώνησίν του καὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὠραίας ἰδέας. Ἡ Εὐρώπη εὐρίσκεται κατὰ τὸν Ἰταλὸν συνάδελφον εἰς κατάστασιν παραφροσύνης, ταλαιπωρουμένη ὑπὸ προβλημάτων οἰκονομικῶν, πολιτικῶν καὶ πολιτιστικῶν, τὰ ὁποῖα παραμένουν ἄλυτα καὶ εἶνε εἰς ἄκρον δυσχερῆ. Ἐκ τοῦ παρόντος αὐτοῦ, τοῦ νοήματός του καὶ τῆς θελήσεώς του οὐδὲν ἐννοεῖ δυστυχῶς ἡ Γαλλία, ἥτις ἐπέστρεψεν εἰς τὰς μεθόδους τῆς προπολεμικῆς πολιτικῆς. Τοῦτο δὲ διότι, ἂν καὶ οὐδένα κίνδυνον διατρέχει ἡ ἀσφάλειά της, κατέχεται ὑπὸ ἀνεξηγήτου φόβου ἔναντι τῆς Γερμανίας, ὅστις μετεδόθη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ. Τὸν φόβον τοῦτον ἐνίσχυσεν τὸ κίνημα τοῦ Χίτλερ, τὸ ὁποῖον ὠδήγησεν εἰς ἀποτελέσματα διάφορα ἐκείνων, ἡ προσδοκία τῶν ὁποίων ἐκίνησε τὸν Ντοῦτσε νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἄνοδον τοῦ Φύρερ εἰς τὴν ἀρχήν. Ἡ ἔναντι τῆς Αὐστρίας διαγωγή τῆς παρούσης γερμανικῆς κυβερνήσεως θὰ ἀναγκάσῃ τὴν Ἰταλίαν νὰ ἀναλάβῃ πάλιν πρὸς τοὺς ἠττημένους τὸν ρόλον τοῦ νικητοῦ, τοῦ ὁποῖου εἶχε παραιτηθῆ ἀκριβῶς χάριν τῆς ἰδέας τῆς Πανευρώπης. Ἡ Αὐστρία ἀποτελεῖ διεθνῆ ἀναγκαιότητα, ἡ δὲ ὀπόθενδήποτε παραβίασις τῆς ἀνεξαρτησίας της σημαίνει ἔκρηξιν νέου παγκοσμίου πολέμου. Τὴν ἀνεξαρτησίαν δὲ αὐτὴν ἔχει ἰδιαιτέρον συμφέρον νὰ ὑποστηρίξῃ πρὸ πάντων ἡ Ἰταλία, καὶ μάλιστα ἐναντίον τῆς Γερμανίας, ἐπειδὴ ἄλλως θὰ ὑφίστατο κίνδυνος παγγερμανισμοῦ καὶ ἀπωλείας τῶν διὰ τόσων θυσιῶν ἀνακτηθέντων ἐδαφῶν. Παραλλήλως ὁμοίως ἡ ἰταλικὴ πολιτικὴ ἐργάζεται πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ συνασπισμοῦ, ὅστις δύναται νὰ χρησιμοποίησῃ ὡς πρότυπον τὴν ὁμοσπονδιακὴν ἔνωσιν τῶν λαῶν, ποὺ συνεκρότουν τὴν παλαιάν Αὐστρίαν.

* * *

“Ὅταν περὶ τὸ δειλινὸν τῆς ἐπομένης μίᾳ κάτασπρη θαλαμηγός μᾶς μετέφερεν εἰς τὸ Κλάγκενφουρτ, ὁ στενώτερος κύκλος τῶν φίλων εὐρίσκετο ἐν ἀπαρτίᾳ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου. Οἱ Σκανδιναυοὶ ἑταῖροι ἀνέλυον τὸν ἰταλικὸν ἱμπεριαλισμὸν καὶ προσεπάθουν νὰ ἀνεύρουν τὰ αἷτια, ἔνεκα τῶν ὁποίων θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τάφον του τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐγερθὲν πνεῦμα τοῦ Ἰμπερίουμ Ρομάνουμ, ὅπως ἀπέθανεν ὁ ρωσικὸς

καὶ ὁ γερμανικὸς ἱμπεριαλισμὸς. Ἄλλ' ὁ πολιτικὸς ἀρθρογράφος τῆς «Νύα Δάγλιτ Ἀλλεχάντα» τῆς Στοκχόλμης εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσιν νὰ τρέψη τὴν προσοχὴν πρὸς πνευματικώτερα θέματα διὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι μᾶλλον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ παρόντος εἶνε τὸ πρόβλημα τῆς εὐρωπαϊκῆς κοσμοθεωρίας καὶ θρησκείας. Τὸ πρόβλημα τοῦτο, ὅπερ ἀπασχολεῖ ἐξαιρετικὰ τὴν ψυχὴν τῆς σημερινῆς Εὐρώπης, προήλθε κατὰ τὸν Σουηδὸν δημοσιογράφον ἐκ τῆς κρίσεως ὅχι τῆς θρησκείας καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ τῆς μορφῆς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔχομεν τὸ θρησκευτικὸν περιεχόμενον. Τὴν μορφήν ταύτην ὀφείλομεν εἰς τὴν Βουλγάταν καὶ τὴν θεολογίαν τοῦ Λύγουστίνου, ὅστις διετύπωσε τὴν περὶ ἀπολύτου προορισμοῦ διδασκαλίαν καὶ τὴν δικανικὴν ἐρμηνείαν τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τῆς ἰδέας τοῦ ἀπολύτου προορισμοῦ ἐγεννήθη ἡ δαρβίνειος θεωρία καὶ κατὰ τοὺς χρόνους μας ἡ φυλετικὴ ἀρχὴ τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Αἱ συνέπειαι αὐτῶν καταδεικνύουν τὸ ἐσφαλμένον τῆς προϋποθέσεως. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ δικανικὴ ἐρμηνεία τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ δὲν δύναται κατὰ τὸν θεολόγον συνάδελφον, νὰ εὐσταθήσῃ, ἐπειδὴ ὁ νεώτερος ἄνθρωπος στερεῖται τῆς συνειδήσεως τῆς ἁμαρτίας, πρὸς δὲ τούτοις ἐξαίρει μᾶλλον τὴν πρὸς τὸ θεῖον συγγένειαν παρὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Κατὰ τῆς μορφῆς ταύτης τοῦ χριστιανισμοῦ κατήνευκεν ὁ Νίτσε τὸ κυριώτατον πληγμα. Ἐκτοτε ἐνεφανίσθησαν πολλαὶ ἀπόπειραι δημιουργίας νέας μορφῆς. Μία ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς, τὸ βαθύτερον περιεχόμενον τοῦ ὁποίου μόνον ἀπὸ θεολογικῶν προϋποθέσεων εἶνε δυνατὸν νὰ κατανοήσωμεν. Σημαντικώτερα ὅμως εἶνε ἡ ἀπόπειρα τῆς συγχρόνου ρωσικῆς θεολογίας, ἡ ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς ἐκκλησίας ἐκπορευομένη νέα περὶ Θεανθρώπου ἰδέα. Δυστυχῶς ἡ θεολογία τῆς Δύσεως δὲν ἐννοεῖ τὸ πρόβλημα, ἐργαζομένη τῇ βοήθειᾳ παλαιῶν ἐννοιῶν, αἵτινες εἶνε νεκραὶ καὶ ἀκατάληπτοι. Ἄλλὰ καὶ ὅσάκις δὲν πράττει τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ τοῦ φιλελευθερισμοῦ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅστις δικαίως ἀπέθανε σήμερον, ἐπειδὴ ἐξεπορεύθη ἐκ τῆς πτωχῆς εἰς περιεχόμενον, ἀβαθοῦς καὶ ἀψυχολογήτου φιλοσοφίας τῆς Διαφωτίσεως.

* * *

Ἡ ἄφιξις εἰς τὸ Παῖρτσαχ θέτει τέρμα εἰς μίαν συζήτησιν, ἡ ὁποία ἀφ' ἑαυτῆς οὐδέποτε θὰ ἐτελείωνεν ἕνεκα τῆς κατ' ἄ-

νάγκην ὑποκειμενικῆς προοπτικῆς τῶν εἰς τὴν ἐκάστοτε σύγχρονον ζωὴν μετεχόντων ἀνθρώπων. Στενοί, ἀνηφορικοί, κατάφυτοι δρομίσκοι περιβάλλουν τὴν εἰδυλλιακὴν πολίχνην, μέγα μέρος τῆς ὁποίας καταλαμβάνουν αἱ ἐγκαταστάσεις τοῦ ξενοδοχείου Βέρτσερ. Περί αὐτὴν πράσινοι λόφοι, οἱ ὅποιοι ἔρπουν ἡρέμα καὶ ἀπαλὰ πρὸς τὰς ὄχθας. Καὶ ὀπισθεν αὐτῶν τὸ ἀπέραντον πλαισίωμα τῶν μεγαλοπρεπῶν ὄγκων τῶν βουνῶν. «Σὰς χαιρετῶ, ὦ σεῖς πλούσιαι εἰς φιλόξενα καταφύγια σκιαί, καὶ σεῖς λειμῶνες, ποῦ ἀναπαύεσθε γύρω μου». Ἐπιπλέον ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς, ποῦ ἐδανείσθη ἀπὸ τὸν νοσταλγικὸν Χαίντερλιν, μένει χωρὶς ἀπάντησιν. Βωβὰ καὶ ἄψυχα στέκονται τὰ δένδρα, οἱ λόφοι, ὁ γιγάντιος σταυρὸς τοῦ νεκροταφείου, ποῦ δεσπόζει τῶν νεκρῶν. Καὶ ὅμως ὑπῆρξαν φίλοι μου μίαν φοράν, μοναδικοί σύντροφοι τῆς ἐρημίας μου. Ἴσως τὴν ἐξήγησιν μᾶς τὴν δίδει ὁ αὐτὸς ποιητὴς εἰς τὸν ὕμνον τοῦ πρὸς τὴν Φύσιν : «Σκιᾶς εἶνε μόνον ὅ,τι ἀγαποῦμε. Πεθαίνουν τὰ χρυσᾶ τῆς νεότητος ὄνειρα καὶ μαζὺ πεθαίνει γιὰ μὲ καὶ τῆς φύσεως τὸ χαμόγελο». Τὶ τὰ ἀντικαθιστᾶ συμβολίζει ἡ ὀρμητικὴ πτῆσις τῶν ὀξυκορύφων πύργων τῆς Μαρίας Βαίρτ, τὴν ὁποίαν παραπλέομεν.

Τὸ Κλάγκενφουρτ εἶνε τὸ κέντρον τῆς Καρινθίας Ἐξ αὐτοῦ ἐξορροῦν πρὸς τὰς ἀνά τὴν Καρινθίαν ἐκδρομὰς καὶ πρὸς τὰ πολλαπλᾶ σπόρτ, τὰ ὁποῖα παρέχει ἡ μικτὴ φύσις τῆς ὀμοσπονδιακῆς αὐτῆς χώρας. Συγχρόνως ὅμως ἡ πρωτεύουσα τῆς Καρινθίας περιβάλλεται ὑπὸ πλήθους παλαιῶν πόλεων, ὀνομαστῶν διὰ τὰ μεσαιωνικά των μνημεῖα, ὑπὸ πύργων καὶ φρουρῶν, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν ὅλας τὰς περιόδους τοῦ μεσαιωνικοῦ βίου ἀπὸ τοῦ ἐνάτου μέχρι τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ὡς καὶ ὑπὸ ρυθμῶν τῶν χρόνων τῆς ἀναγεννήσεως. Πλέον τῶν εἰκοσι λεωφορειακῶν γραμμῶν διευκολύνουν τὰς ἐκδρομὰς εἰς

τὴν Μαρία Σάαλ, εἰς τὸ Κάρνμπουργ, τὸ Τσόλλφιλντ, τὸ Γκούκ, ὅπου ἐκκλησίαι ἐν εἴδει φρουρίων, καταγόμεναι ἐν μέρει ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ μεσαίωνα καὶ συνδεόμεναι πρὸς τὰ μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα, ὡς καὶ παντοῖα ἄλλα ἱστορικὰ μνημεῖα ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Κελτῶν, τῶν Ρωμαίων καὶ τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, θαυμάσται τοιχογραφίαι καὶ ὀνομαστά ἔργα ξυλογλυπτικῆς, διηγοῦνται εἰς τὸν ἐπισκέπτην τὴν εὐτυχίαν τῆς περιόδου ἐκείνης τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Εὐρώπης. Ἡ πόλις ἐξ ἄλλου τοῦ Κλάγκενφουρτ ἀπλώνεται παρὰ τὸ τεράστιον φυσικὸν πάρκον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομα Κράϊτσμπεργλ καὶ τὸ ὁποῖον παρέχει ἀνεξάντλητον ἐκλογὴν περιπάτων ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν εἰδυλλιακῶν ἀτραπῶν του. Τὰ ἀρχιτεκτονικὰ τῆς μνημεῖα εἶνε ἓνας θρίαμβος τοῦ μπαρόκκου. Ἄλλ' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Σάλτσμπουργ, τὸ ὁποῖον στερεῖται πύργων ἐκ τῶν ἀρχαιότερων χρόνων, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἦρχε μονομερῶς ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀριστοκρατία, δεικνύει ἐδῶ τὸ πλῆθος τῶν παλατιῶν τὴν δύναμιν τῆς κοσμικῆς ἀριστοκρατίας.

* * *

Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπομένης κατευθυνόμεθα εἰς τὸ Φρείζαχ, ἔνδοξον ἐστὶαν πνευματικοῦ βίου ἀπὸ τοῦ ἐνάτου αἰῶνος. Καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν διάρκειαν τῆς διαδρομῆς προχωροῦμεν ἐπὶ ἀγυιστρώτων σταυρῶν, τοὺς ὁποίους ἐσχεδίασαν δι' ἀσβέστου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐθνικοσοσιαλισταὶ τῆς Στυρίας. Ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ἀγροτικῶν οἰκιῶν ἀναγινώσκομεν συχνὰ «Ζήτω ὁ Χίτλερ», ἐπάνω δὲ εἰς τηλεγραφικοὺς στύλους εἶνε ἀναγεγραμμένη ἡ ἀπαίτησις πρὸς ἐκλογάς. Εἶνε ἡ μόνη μέχρι τοῦδε περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁποῖαν γίνεται εἰς ἡμᾶς ἀμέσως αἰσθητὴ ἡ ὕπαρξις ὀπαδῶν τοῦ Χίτλερ ἢ ἀκριβέστερον ὀπαδῶν τῆς προσαρτήσεως εἰς τὴν Γερμανίαν. Τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τῆς γειτνιάσεως πρὸς τὸ Γκράτς, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ κυριώτερον κέντρον τοῦ αὐστριακοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Εἰς τὸ Σάλτσμπουργ μᾶς εἶχε διηγηθῆ ὁ βαρῶνος Πουντόν πῶς ἐπεχείρησαν νὰ ἀνατινάξουν τὸ κτίριον, εἰς τὸ ὁποῖον δίδονται τὰ περίφημα φεστιβάλ. Εἶδομεν τὰ ἴχνη τῆς ἀποτυχούσης ἀποπειρας, ὅπως ἠκούσαμεν καὶ περὶ ἐκρήξεως βόμβας παρὰ τὸ Γκράτς, συνεπεῖα τῆς ὁποίας ἐφονεύθη ὁ ἐφημέριος τοῦ τόπου. Ἄλλ' εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν πρὸς τὸν ἐθνικοσοσιαλισμὸν ἦλθομεν διὰ πρώτην φοράν κατὰ τὴν πρώϊνήν αὐτὴν πορείαν πρὸς τὸ Φρείζαχ. Διηγύσαμεν τέσσαρες χιλιά-

δες χιλιόμετρα καὶ ἐξήκοντα ἄνθρωποι, πεπειραμένοι δημοσιογράφοι κατὰ τὸ πλεῖστον, παρετήρουν δι' ὄλων των τῶν ὀφθαλμῶν. Καὶ ὅμως πουθενὰ δὲν ἀντελήφθημεν τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τόσον συχνὰ διελαλήθη διὰ τῶν ἐφημερίδων τοῦ ἐξωτερικοῦ. Μίαν ἢ δύο φορές μόνον μᾶς ἐχαιρέτησαν φιλοφρόνως με βόμβας ἐκ πεπιεσμένου ἀέρος, αἱ ὁποῖαι ἐστοίχισαν τὴν ζωὴν εἰς μερικοὺς ὑελοπίνακας. Δὲν εἶνε ὅμως δυνατόν νὰ ἀρνηθῆ κανεὶς ὅτι οἱ ἐθνικοσοσιαλισταὶ ἀποτελοῦν ἰσχυρὸν ὄγκον εἰς τὴν Αὐστρίαν. Περισσότερον ὅμως ἰσχυροὶ καθίστανται ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἰδανικοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐμπνέονται τὸν ἐνθουσιασμόν των. Τὸ πολιτικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον τοὺς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους των, δὲν εἶνε τὸ ἂν ἡ Αὐστρία θὰ εἶνε ἀνεξάρτητος ἢ ὄχι, ἀλλὰ τὸ ἂν θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἢ θὰ εἶνε ἐλευθέρα νὰ διαθέτῃ ἑαυτὴν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ αἵματος καὶ τῆς καρδίας της. Πρέπει ὅμως νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ θερμοαίμων, οἵτινες ἀνυπομονοῦν, καὶ συνετῶν, οἵτινες γνωρίζουν ὅτι μεταβολὴ τῆς παρούσης αὐστριακῆς πολιτικῆς θὰ ὠδήγει εἰς νέον διεθνῆ πόλεμον. Καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν εἶνε κατ' ἀκολουθίαν ἄπιστοι πρὸς τὴν μεγάλην γερμανικὴν ἰδέαν. Ἀλλὰ αἱ μέθοδοι, τὰς ὁποίας ἀκολουθοῦν οἱ ἀντίπαλοι καὶ ἡ τολμηρὰ περιπέτεια, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριψεν ἑαυτὴν ἡ Γερμανία, ἐνίσχυσε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ πραγματοποίησις τῆς ἰδέας ἐκείνης μόνον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Αὐστρίας δύναται νὰ συντελεσθῆ καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸ ἰδανικὸν αὐτὸ καθαρῶς θεωρητικὸν περιεχόμενον. Ἀπέναντι τῆς καταστάσεως αὐτῆς μοῦ ἔκαμνε κάπως κωμικὴν ἐντύπωσιν ὁ ἀπεγνωσμένος τονισμὸς τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Αὐστρίας ὑπὸ τῶν δημοσιογράφων τόσον τῆς μεγάλης ὅσον καὶ τῆς μικρᾶς συνεννοήσεως.

* * *

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς κοιλάδος τοῦ Μέτνιτς ὑψώνει πρὸς τὸν νεφελώδη οὐρανὸν τοὺς ἠρειπωμένους πύργους της καὶ τὰ φαιὰ ἀπὸ τὸν χρόνον κωδωνοστάσιά της ἢ ἀρχαία πολίχνη τοῦ Φρείζαχ, περὶ τῆς ὁποίας ἔχομεν εἰδήσεις ἀπὸ τῶν μέσων ἤδη τοῦ ὀγδόου αἰῶνος. Ὁμοιάζει πρὸς ἀληθινὸν παραμύθι, παῦξεπροβάλλει ἀπὸ τὰ σκότῃ τῶν παληῶν ἐκείνων χρόνων, κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ πνεῦμα, ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἠγωνίζετο πρὸς τὴν φυσιολατρείαν τῆς θρησκείας τῶν

βαρβάρων λαῶν τοῦ Βορρά. Γραφικὰ ἐρείπια, ποῦ δανείζουν τὴν μυστηριώδη των ψυχὴν εἰς τὴν πέριξ φύσιν, περιβάλλουν τὴν σιωπηλὴν πολίχνην, τῆς ὁποίας ἡ ὠμορφιά συνίσταται, ὅπως κάθε ἄλλως τε ὠμορφιά, εἰς τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν σιγὴν. Ἐπὶ τῶν παρακειμένων λόφων χαίνουσι τὰ ἐγκαταλελειμμένα παράθυρα πύργων, τοὺς ὁποίους πλαισιώνουσι σκοτεινὰ δάση, ἢ ἐκτείνουσι τὴν σκυθρωπὴν σκιάν των βαρεῖς ὄγκοι φρουρίων μὲ κρημνισμένους προμαχῶνας. Ἀπὸ βορρᾶ μᾶς παρατηρεῖ μὲ βαρύθυμον σιωπὴν ἀπὸ τὰ ἀπότομα ὕψη κρημνώδους λόφου τὸ φρούριον Γκάυερσμπεργ. Ἀπὸ μεσημβρίας ἀνακλύπτουσι μέσα ἀπὸ πρᾶσινην ἐπιφάνειαν τὰ ἐρείπια τῆς παλαιογοθτικῆς ἐκκλησίας τοῦ ὄρους τοῦ Βιργιλίου. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων, ἐπὶ ὑψώματος δεσπόζοντος τῆς πολίχνης, ὀρθώνονται τὰ κατάλοιπα τοῦ ὑπερηφάνου φρουρίου τοῦ Πέτερσμπεργ, περιπτύσσοντα προστατευτικὰ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τῶν χρόνων Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ἡ ὁποία ἤκουσε τοὺς μυστικοὺς στεναγμοὺς καὶ ἔζησε τὴν ἀνάτασιν μακρᾶς σειρᾶς εὐγενῶν γενεῶν. Τὴν πολίχνην περιβάλλει μεσαιωνικὸν τεῖχος μὲ χαίνοντας προμαχῶνας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον διατηρεῖται ἀκόμη ἡ ἀρχαία τάφος. Καὶ ἀπὸ τῆς κυρίας πλατείας βλέπει κανεὶς τρόπον τινὰ κρεμασμένους τοὺς σκοτεινοὺς πύργους τοῦ ὄχυροῦ τοῦ «Ρόττουρμ». Αἱ ἐκκλησῖαι τῆς πολίχνης, τῆς ὁποίας τὰ κωδωνοστάσια ὁμοῦ μετὰ τῶν πύργων καὶ τῶν προμαχῶνων δημιουργοῦσι τὴν ἐντύπωσιν ἀπολιθωμένης ἀρμονίας, κρύπτουσι εἰς τὰ ἀφειγγῆ των ἄδυτα πολυτίμους καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς τοῦ δωδεκάτου καὶ τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, τοιχογραφίας, ὑαλογραφίας, πίνακας, ἔργα πλαστικῆς. Ἐξ ἴσου πλουσία εἶνε ἡ εἰδυλλιακὴ αὕτη πολίχνη, ἡ ὁποία ἐγνώρισε τὴν εὐεργετικὴν κυριαρχίαν τῶν ἀρχιεπισκόπων τοῦ Σάλτσμπουργ ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη, εἰς ἱστορικὰς ἀναμνήσεις. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος παρέστη μάρτυς τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου Ἑρρίκου τοῦ Δ', δουκὸς τοῦ Σπανχάϊμ, κατὰ τοῦ ἐπισκόπου τῆς πόλεως Χίλτεχολλ, εἰς βοήθειαν τοῦ ὁποίου ἔδραμεν Λεοπόλδος ὁ Γ', Δοῦξ τῆς Αὐστρίας. Ὁ βασιλεὺς Κονράδος ὁ Γ' διατρίβει κατὰ τὴν ἐκ τῶν σταυροφοριῶν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸ φρούριον Πέτερσμπεργ, τὸ ὁποῖον ἔκτισε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑνδεκάτου αἰῶνος ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σάλτσμπουργ Φρειδερίκος. Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος εὕρισκει ἐνταῦθα προσωρινὸν καταφύγιον πρὶν

ἢ αἰχμαλωτισθῆ εἰς τὸ φρούριον τῆς Ντυρνχάιμ, τῆς πολυθρῦ-
λήτου πολίχνης τῆς Βαχάου ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως. Κατὰ τοὺς
ἱπποτικούς ἀγῶνας τῶν ἀρχῶν τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, τοὺς
ὁποίους μᾶς περιγράφει ὁ γνωστὸς ραψωδὸς Οὐλφρῖχος φὸν
Λιχτενστάιν, συγκεντροῦνται ἐνταῦθα βασιλεῖς, δοῦκες καὶ
παντοδύναμοι ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες. Κατὰ τὸν αὐτὸν αἰῶ-
να, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῆς Βοημίας Ὁττοκαρ κηρύττει τὸν πόλε-
μον κατὰ Φρειδερίκου τοῦ Β', ἀρχιεπισκόπου τοῦ Σάλτσμπουργ,
εἰς τὸν ὅποιον ὑπήγετο τὸ Φρείζαχ, ὁ ὠραῖος αὐτὸς τόπος
ἀνασκάπτεται ἐκ θεμελίων. Μέσα εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸ τῆς
τέχνης καὶ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων κάποια γαλήνη ἐπιχύνε-
ται ἡρέμα ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κατερχομένη ἀπὸ τὰ γύρω ἐρείπια
μαζὺ μὲ τὰς πνοὰς τῆς αὐγῆς.

* *

Ἐπὶ μακρὸν διακρίνομεν τοὺς πύργους καὶ τὰ κωδωνοστά-
σια τοῦ Φρείζαχ, φεύγοντες πρὸς βορρᾶν, ἕως ὅτου ἐξαφανί-
ζονται διὰ νὰ παραχωρήσουν τὴν θέσιν των εἰς ἄλλους στοχα-
στικούς φρουροὺς τοῦ πολιοῦ παρελθόντος. Ἡ ἐκάστοτε μετα-
τόπισις τῶν ὀρίων τοῦ κράτους καθίστα ἀναγκαίαν εἰς τὰ μέρη
αὐτὰ τὴν ἴδρυσιν ὠχυρωμένων πύργων πρὸς ἀσφάλισιν τῶν ἐδα-
φῶν του. Τοιοῦτοι πύργοι εἶνε ἐγκατεσπαρμένοι μέχρι τῆς Ἄνω
Στυρίας, ἀληθινοὶ θησαυροὶ ἱστορικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν παρα-
δόσεων. Ὀνομαστότατος μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ὁ μεταξὺ Κλάγ-
κενφουρτ καὶ Φρείζαχ εὕρισκόμενος πύργος τοῦ Χοχόστερβιτς,
ἐπὶ τρικορύφου λόφου, οἰκοδομηθεὶς ἤδη κατὰ τὸν ἕνατον αἰ-
ῶνα. Εἰς ἕκαστον τῶν πύργων τούτων ζῆ ἕνας θρύλος, ἐνίοτε
περισσότεροι τοῦ ἐνός, ὅλοι δὲ μαζὺ ἀποτελοῦν μίαν ψυχικὴν
πραγματικότητα, ἢ ὁποία δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ
χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς χώρας. Εἶνε ἡ γλῶσσα, διὰ
τῆς ὁποίας ἐκφράζεται τόσον ἡ ψυχὴ τῆς αὐστριακῆς φύσεως
ὅσον καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ αὐστριακοῦ λαοῦ. Πολλοὺς ἀπὸ τοὺς
θρύλους αὐτοὺς ἠκούσαμεν ἀπὸ τὰς μαθητριάς μιᾶς ἀστικῆς
σχολῆς, τὰς ὁποίας συνηντήσαμεν εἰς τὸ Οὐντσμαρκτ. Εἶχον
ἀναλάβει μακρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὸ Σέμμεριγκ συνοδευόμεναι
ἀπὸ νεαρὰν διδασκάλισσαν. Ἄλλαι ξανθαὶ καὶ ἄλλαι μελα-
χροινὰ ἦσαν ὅλαι ἔκφρασις τῆς ἀθωότητος, ὑπενθυμίζουσαι
μορφὰς ἀγγέλων εἰς τοιχογραφίας τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἐν κύ-
κλῳ περὶ τὸν λευκοπώγωνα ἀρχισυντάκτην τῶν «Εἰδήσεων τοῦ

Φράϊμπουργ» άνέμελπον ἄσματα τῆς Καρινθίας καί τῆς Στυρίας, ἐνῶ ὁ Τοῦρκος συνάδελφος ἐξετέλει μέ πολλήν ἐπιτυχίαν καθήκοντα Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος. Ὁ τόνος τῶν φωνῶν τῶν ἠχεῖ μέσα εἰς τήν ψυχὴν ὡς προαίσθησις ὑψηλοτέρων ἀξιῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας βλέπει τὸν κόσμον ὡς σύμβολον, ἀπολυτρουμένη ἀπὸ τὸν περιορισμὸν καί τὸ τυχαῖον τῆς στιγμῆς.

Εἰς τὸ μεγάλο σιδηροδρομικὸν αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον ὀλισθαίνει ἐπὶ τῶν γραμμῶν μέ ταχύτητα ἑκατὸ καί πλέον χιλιομέτρων καθ' ὥραν, ταξιδεῦει συνηνωμένη αὐτὴν τὴν φορὰν ἢ τρίτη καί ἢ τετάρτη ὁμάς τῶν δημοσιογράφων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπανευρίσκομεν τὸν «στρατηγόν», ὅστις εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ πολλοῦ, φιλοξενούμενος ἐναλλάξ εἰς τὰ τρία λεωφορεῖα. Εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν διεπληκτίσθη πρὸς τὸν ἰδιόρρυθμον ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἠνωμένου Τύπου τῆς Ἀγγλίας. Ὅταν ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν εἶνε Ἕλληνας, ὁ γιγαντόσωμος Βρετανός, τύπος ἐπιμελῶς ἐξυρισμένου καί ἀορίστως μειδιῶντος ἀγγλοσάξωνος, ἐξανέστη διὰ τὴν ὕβριν καί ἀπήντησεν ἐντόνως ὅτι ὁ κατάπληκτος Πολωνός ὠφείλε νὰ γνωρίζῃ τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπάρχει καί κάτι καλύτερον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, οἱ Σκῶτοι. Ἡ ἐρώτησις ὁμῶς τοῦ «στρατηγοῦ» φαίνεται ὅτι ἦτο σκόπιμος, ἐπειδὴ ὁ Βρετανός συνάδελφος δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ μυρίσῃ τὸν καπνὸν τῆς πίπας του, ἐνθουλακώσας μέ ὑπερβολικὴν σπουδὴν τὴν καπνοθήκην του, διότι ἐνόμισεν ὅτι ὁ συμπαθὴς δόκτωρ ἐσκόπει νὰ ἐκδηλώσῃ καί δι' ἔργων τὸν ἔπαινον τῆς ἀρίστης ποιότητος τοῦ βρετανικοῦ καπνοῦ, γεμίζων τὴν πίπαν του ἀπὸ τὴν τεραστίαν καπνοσακούλαν τοῦ φλεγματικοῦ συνομιλητοῦ. Κατὰ τὴν ὀλιγόλεπτον στάθμευσίν μας εἰς τὸ Μουράου, τὸ γραφικώτερον χωρίον τῆς Αὐστρίας, μέ τὴν παλαιογοθθικὴν του ἐκκλησίαν, τὸν ἐπιβλητικὸν του παλαιὸν πύργον καί τὰς λιθίνας γεφύρας ἐπὶ τοῦ πο-